

[Stetter.]

kan jo ikke beslutte sig. Jeg ved ikke, hvor mange gange talsmænd for det parti her i tinget har sagt, at de kan ikke forstå, hvorfor vi er kommet i den situation med de stigende skatter og de faldende sociale ydelser. Ja, det er vi bl. a. kommet ved det radikale venstres medvirken, som jo har ødelagt dansk skattelovgivning igennem en menne-skealder og vil fortsætte med at gøre det.

Nu håber jeg dog, at min kære kollega fra kristeligt folkeparti er klar i sin tale, således at vælgerne, at befolkningen, at familierne ved, at der er intet flertal for principperne i dette forslag her i tinget, og at man kan regne med, at det aldrig nogen sinde bliver gældende lov.

Det er og bliver umoralsk, at man fra det ene indkomstår til det andet vil ændre på den lovgivning, hvorefter familierne har planlagt deres økonomi. Det går simpelt hen ikke. Folketinget og regeringen kan ikke være det bekendt. Jeg opfordrer endnu en gang ministeren til at trække dette forslag tilbage.

Ømann (SF):

Det er dog den mest bagvendte argumentation, jeg har været ude for. Her har vi for første gang i lovforslagsform set opgjort, hvor meget den uretfærdighed koster, som vi alle sammen har vidst — i hvert fald alle i skatteudvalget har vidst — var indbygget i vores fradragssystem. Det er en uretfærdighed, der koster 2,5 mia kr., for det er det, skatteministeren kan få ind ved at afskaffe uretfærdigheden.

Se, det er vores udgangspunkt, at der er en uretfærdighed. Jeg vil da gerne have en klar erklæring herom fra de partier, som har talt så kraftigt imod forslaget. Synes disse partier, at dette princip, som er indbygget i vort nuværende fradragssystem, er rigtigt? Mener de ikke, at det er noget uretfærdigt? Når vi så har fået klaret det — og det vil jeg meget gerne have klaret — så kan vi tale om bagefter: hvordan beskytter man de mennesker, som har disponeret i tillid til nogle tossede skatteregler, som har eksisteret længe? Det er et andet kapitel. Men man kan ikke diskutere så bagvendt, at man si-

ger: nu skal vi være afskåret fra enhver reform og sætte det hele i stå, fordi man ikke vil komme med ideer til, hvordan man skal forme fremtiden.

Vi må have klaret det renteproblem. Der er efterhånden så mange, der bor i ejerlejligheder og parcelhuse her i landet, at deres antal overstiger antallet af dem, som bor til leje, og derfor er det et problem, der trænger sig på ikke bare i retfærdighedshenseende og skattemæssig henseende — hvor meget de skal betale i skat — men også af hensyn til økonomien i al almindelighed og styringen af kapitalstrømmene her i landet. Det er et overordnet problem, og man kommer før eller senere til at tage stilling til det.

Arne Bjerregaard (KrF):

Må jeg først rette en, synes jeg, misforståelse hos fru Kirsten Jacobsen, der sagde, at hvis man havde 125.000 kr. tilsammen, når man arbejdede begge to, fik man store ulemper af dette forslag. Hvis man tjener 60.000 kr. hver, får man såmænd ikke større ulemper af dette forslag; man skal da behandle forslaget ærligt. De, der ligger inden for proportionalstrækket, får ikke nogen ulempe eller formindskelse af deres reale indkomst af dette; det skal jeg da gerne indramme ministeren.

Så efterlyste hr. Stetter klarhed fra kristeligt folkeparti, formedelst man ikke kunne få det fra de radikale. Nu synes jeg nok, at de radikale med hensyn til dette spørgsmål har udtalt sig særdeles klart. Jeg må nok sige, at ministeren tillagde mine ord en anden valør, end jeg havde tænkt. Jeg sagde, at forslaget vel kunne opfattes som en provokation for at fremme partierens interesse for at fremsætte forslag til et helt nyt skattesystem, og hvis det var intentionerne, er vi enige i, at det er en rimelig målsætning, for vi må have ændret det nuværende system, så det bliver enklere, rimeligere og retfærdigere.

Men for at ingen skal være i tvivl om vores stilling til det foreliggende forslag til ændring af vores nuværende skattesystem, er det et klart nej, men det er et klart ja til at være med til at udforme et nyt skattesystem, hvor disse intentioner eventuelt kan indgå.